

AALBERS ANTIEK EN BROCANTE

Blijspel in drie bedrijven

door

EVELIEN EVERS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **AALBERS ANTIK EN BROCANTE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **EVELIEN EVERS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2016 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Alfons Aalbers: 'n Beste man, wel 'n handelaar, maar niet een van 't slechtste soort. Soms een opgewonden standje. Heeft er plezier in om 'n ander op de kast te jagen, vooral Mevrouw Benink, want die hapt zo lekker. Netjes gekleed, daar zorgt zijn vrouw wel voor!

Trudie Aalbers: Vrouw van Alfons. Heeft een beetje verbeelding. Maar ze is niet verkeerd. Is meer van de administratie als van de handel. Is als 'n madammeke gekleed. Ze geeft veel geld uit aan "persoonlijke verzorging".

Bep van der Steen: Zus van Alfons. Heeft als bijnaam, "Bep de Heb" is 'n hysterisch mens. Voelt zich altijd tekort gedaan. Houdt er 'n hele rare denkwijze op na. Probeert altijd haar man naar voren te schuiven als ze haar zin niet krijgt. Klassiek gekleed, naar de truttige kant.

Jozef van der Steen: Man van Bep. Alles behalve eerlijk. Heel onsympathiek, maar is te dom om echt gevaarlijk te zijn. Net als Bep 'n beetje ouderwets gekleed. Terlenka broek en 'n spencer.

Wendy Bongers: Jongere zus van Alfons. Is 'n best mens. Net als Alfons gevoel voor humor. Probeert alles wat krom is recht te buigen. Tot dat ze er genoeg van heeft, dan zie je de andere Wendy. Vlot en modern gekleed.

René Bongers: Man van Wendy. Beetje 'n sulletje. Niet wat je noemt het grote licht. Noemt zichzelf altijd bij de voornaam.

Mevrouw Benink: 'n Klant die meent dat ze altijd wat bijzonders heeft opgescharreld. Wil overal de hoofdprijs voor hebben. Als ze iets wil kopen wil ze geen geld kwijt. Is 'n beetje 'n opgewonden standje, kan heel koppig worden.

Herbert de Groot: Ook 'n klant. 'n Koopjesjager, komt geregeld om te zien of er nog wat van zijn gading is binnen gekomen. 'n Onverzorgd uiterlijk. Praat heel zeker, 'n beetje traag. Hij heeft 'n stopwoordje en dat is, "zeg maar".

Josje Klein Penning: Klant. Wordt in de volksmond "Tante Brocante" genoemd en kleedt zich ook zo. 'n Vrouw op leeftijd. Echt 'n type van, "dat moet vroeger iets geweest zijn", maar wat is de

vraag. Zit regelmatig in financiële nood. Praat hoog Haalemmerdijks en heeft 'n heel apart loopje, ze huppelt 'n beetje.

Teun van der Schot: Accountant van Bep en Jozef, 'n Irritant mannetje. Geeft 'n ander niet de kans om uit te praten. Strak in 't pak met 'n vlinderstrikje voor.

DECOR:

't Decor stelt 'n gezellig rommelwinkeltje voor. Lekker vol met meubels en andere "brocante" Er is 'n soort balie met daarop 'n oude kassa en 'n vitrine voor sieraden. Daar achter is 'n deur die naar het magazijn en privé gaat. Er staat 'n eethoek, die voor allerlei doeleinden wordt gebruikt. Daar wordt de krant gelezen, er staat 'n laptop en het dient als koffiecorner. Dan kun je ook nog wat doen en tegelijk de boel een beetje in de gaten houden. Naast de winkel deur zit 'n raam, zodat je iedereen binnen kunt zien komen.

EERSTE BEDRIJF:

(Als het doek open gaat, zit Alfons rustig de krant te lezen)

TRUDIE: *(komt op van privé, heeft 'n boodschappentas bij zich)*

Zo Alfons, ik ga even boodschappen doen. Ik ben met een kwartiertje wel terug. Begin jij vast met het afstoffen? Er zijn verschillende voorwerpen die al een poosje aan het verstoffen zijn. Dat is geen reclame voor de zaak.

ALFONS: *(kijkt niet op)* Mm, mmm.

TRUDIE: Ben je nu nog sikkeneurig?

ALFONS: Ja, gek hè!

TRUDIE: Daar schiet je niks mee op..... Til het spul ook even op. Het is geen gezicht als mensen iets bekijken en je kunt precies zien waar het gestaan heeft.

ALFONS: *(blijft in de krant kijken)* Ja, ja.

TRUDIE: Hallo, ben ik in beeld! Dat is typisch weer zo'n uitspraak van jou. Ja, ja zeggen en nee bedoelen.

ALFONS: *(kijkt achter de krant vandaan)* Ga nu maar, het komt wel goed.

TRUDIE: Ik controleer straks of je werkelijk wat gedaan hebt hoor!

ALFONS: Poeh, jij controleert maar.

TRUDIE: Denk je eraan dat je "lieve" grote zus dadelijk ook nog komt?

ALFONS: Oh gut, dat is waar ook! Getsie, wat zal ze nu weer te zeuren hebben. Als die alles heeft, dan wil ze nog meer. Het is net 'n varken, *(maakt 't geluid als 'n varken)* nog, nog, nog, nog, nog, nog.

TRUDIE: En die schat van 'n zwager van jou, zal ook wel meekomen.

ALFONS: Hou er over op zeg! Bah. "Bep de Heb" en "Jozef Jakhals".

TRUDIE: Als je het niet erg vindt, bemoei ik me er niet mee. Het is jouw familie en het is nu al gecompliceerd genoeg.

ALFONS: Zeg dat wel. Gelukkig komt Wendy ook, dan hoef ik dat gezanik niet alleen aan te horen.

TRUDIE: En komt René ook mee?

ALFONS: Nee dat wil Wendy niet. Die zegt ook hoe meer partijen je hebt, hoe moeilijker het wordt.

TRUDIE: Achter de schermen zal hij wel mee praten. Enige hebberigheid is hem ook niet vreemd.

ALFONS: Hij zal wel zeggen: (*imiteert René*) Als je er niet uit kunt komen, dan vraag 't maar aan René die zal jullie wel helpen.

TRUDIE: (*spottend*) Ja hoor, René zal het wel regelen, daar kun je de duinen mee door!

ALFONS: Zo ver als je hem schuift heb je hem en dan moet je de voet er wel achter houden anders loopt hij weer achteruit.

TRUDIE: Ik begrijp niet wat je zus in die man ziet.

ALFONS: Met 't uitdelen van 't verstand heeft hij ook niet vooraan gestaan.

TRUDIE: Dat kun je wel zeggen, ja.

ALFONS: Zo gaat dat zo vaak, dan denk je bij je zelf, wat moet die vrouw met die man en omgekeerd.

TRUDIE: Hij is ook altijd bang dat hij tekort komt.

ALFONS: Als het om geld gaat dan leer je de mensen kennen.

TRUDIE: Geld brengt niet het beste in mensen naar boven.

ALFONS: Zeg dat wel en hij is ook nog vreselijk jaloers.

TRUDIE: Mijn grote vriend zal hij nooit worden.

ALFONS: Als er geen klanten zijn dan gaan we hier zitten. Op maandagmorgen is er toch meestal niks te doen.

TRUDIE: Mij best, als er toch klanten komen kun je nog altijd verkassen. Nu ga ik, ben zo weer terug, tot zo dan! (*gaat via de winkeldeur af*)

ALFONS: (*Staat met tegenzin op en pakt 'n grote blaasbalg. Hij gaat op 'n trapje staan en begint boven in 'n stelling te blazen. Als hij even bezig is komt de eerste klant binnen*)

MEVROUW BENINK: Goedemorgen Alfons.

ALFONS: (*blijft nog even op de trap staan*) Goedemorgen, Mevrouw Benink, wat ben jij er vanmorgen vroeg bij, ben je uit bed gevallen?

MEVROUW BENINK: Nee hoor, maar ik heb iets heel speciaals en ik denk dat het wel 't een en ander waard is.

ALFONS: (*met 'n ondertoon van 't zal wel weer niks zijn*) Ja, ja, dat zal wel!

MEVROUW BENINK: Waarom sta je op de trap met 'n blaasbalg in je handen?

ALFONS: Ik ben aan 't afstoffen.

MEVROUW BENINK: (*mopperig*) Dat is niet leuk Alfons. Je houd me weer voor de gek. Maar deze keer trap ik er niet in.

ALFONS: Ik hou je absoluut niet voor de gek. (*hij demonstreert het*) Kijk zo doe ik dat.

MEVROUW BENINK: Maar dat is toch geen afstoffen, dat is stof verplaatsen. Daar schiet je niks mee op.

ALFONS: Ach Mevrouw Benink, je moet het ruim zien zei de boer, anders kun je nog geen varken in de keuken houden. *(komt van de trap af)*

MEVROUW BENINK: *(met een gezicht van, wat 'n dom gezeur en moppert)* Waar slaat dat nu weer op?

ALFONS: Als 'n tang op 'n varken, laten we maar zeggen en dat slaat ook nergens op.

MEVROUW BENINK: Alfons, haal maar even 'n sopje en 'n doek, dan zal ik het je eens voor doen.

ALFONS: Als je er op staat dan doe ik dat. *(af)*

MEVROUW BENINK: *(tegen 't publiek)* Mannen! Eigenlijk kun je ze met goed fatsoen niks laten doen. Laten we maar zeggen dat 't makkelijk is dat ze aan het einde van de maand 't saldo een beetje opvrijzelen. Maar verder kun je er geen wijze dingen mee doen. *(doet heel geheimzinnig, voelt in de jaszak en haalt daar 'n juwelenzakje uit)* Ben toch benieuwd wat Alfons me er voor wil geven. *(als Alfons weer op komt steekt ze 't gauw weer in de zak)*

ALFONS: *(komt op met 'n grote emmer en een klein beetje water er in)* Kijk Mevrouw Benink, daar heb jij je gereedschap.

MEVROUW BENINK: *(kijkt in de emmer en steekt de hand erin)* Wat ben jij toch 'n schaap, er zit bijna geen water in de emmer en wat er in zit is ook nog koud. *(ze wringt de doek uit en begint druk te poetsen)* Kijk, zo moet je dat doen en zet er maar rustig kracht op. Als je iets goed schoon wilt hebben, gaat het niet vanzelf.

ALFONS: Ik prakkiseer er niet over. Levens gevaarlijk!!

MEVROUW BENINK: *(nog druk aan 't poetsen)* Wat is dat nu weer voor 'n flauwekul.

ALFONS: Jij zegt net dat ik 'n schaap ben en als 'n schaap begint te zweten, gaat-ie dood.

MEVROUW BENINK: *(smijt de doek in de emmer)* Zo lust ik er ook nog wel een.

ALFONS: Laat eerst maar eens zien wat je voor moois hebt meegebracht.

MEVROUW BENINK: Ik heb 't maar goed verpakt. 't Zou jammer zijn als 't beschadigd wordt.

ALFONS: Ja, ja, dat heb je goed!

MEVROUW BENINK: *(haalt uit 't zakje een munt die ze in 'n stuk of wat papieren zakdoekjes heeft gewikkeld. Ze doet er even over om het uit te pakken)*

ALFONS: (*'n beetje spottend*) Zo, dat ziet er allemaal héél “in.....gewikkeld” uit.

MEVROUW BENINK: (*heeft het uitgepakt*) Kijk, daar is het dan! (*geeft de munt in de laatste zakdoek aan Alfons*)

ALFONS: (*bekijkt 't en doet heel gewichtig, pakt er een loep bij*)
Ja, ja, ja.

MEVROUW BENINK: Ik zei gisteren al tegen mijn nichtje, dat ding is onbeschadigd en ziet er als nieuw uit

ALFONS: Daar heb je gelijk in, er zit nog geen krasje op, zo te zien nooit gebruikt

MEVROUW BENINK: 't Is toch zo dat 'n onbeschadigde munt veel meer opbrengt dan een beschadigd exemplaar?

ALFONS: Ja, zo werkt dat.

MEVROUW BENINK: Kun jij me ook zeggen hoeveel het waard is?

ALFONS: Dat moet ik even opzoeken. (*legt de munt op de balie neer*)

MEVROUW BENINK: Kijk toch uit, hoe kun je dat ding nu zo op de balie leggen. Wat ben jij toch 'n lomperik. (*pakt het op en bekijkt het aan alle kanten*) Als het beschadigd is dan betaal jij me de nieuwprijs, als je dat maar weet.

ALFONS: Oké Mevrouw Benink, dat waag ik er op. (*is achter de computer gaan zitten en kijkt op Google*) Welke datum staat er op?

MEVROUW BENINK: Dat kan ik niet zien, ik heb de leesbril niet bij me. (*doet de munt in de zakdoek en brengt het naar Alfons*)
Kijk zelf maar.

ALFONS: (*pakt het aan en kijkt*) Juist ja! Ik zie 't al.

MEVROUW BENINK: Zo dat is vlot. (*vol verwachting*) En?

ALFONS: In onbeschadigde staat vier en 'n half en als 't beschadigd is twee en 'n half.

MEVROUW BENINK: (*enthousiast*) Zie ik wist 't, ik voelde het aan mijn water. Vierhonderd en vijftig das niet niks.

ALFONS: Als je 't zo ziet, dan is 't de moeite waard. (*langzaam*) Vierhonderd vijftig!..... Heb je 'n tas bij je om 't in te doen?

MEVROUW BENINK: Wat is dat nu weer. Dat kan ik makkelijk in de portemonnee houden.

ALFONS: Dan moet je wel 'n grote knip hebben.

MEVROUW BENINK: Wat doe je toch weer raar. Dat zijn maar 'n stuk of wat briefjes, dat kan er makkelijk bij in.

ALFONS: Briefjes? Dat zou je willen. Vierhonderd en vijftig centen zul je bedoelen.

MEVROUW BENINK: *(grijpt Alfons de munt uit de handen)* Toe lelijke zwans. Jij wilt me 'n oor aan naaien.

ALFONS: *(rustig)* Kijk dan zelf. Een ECU van 1999 is niet meer waard dan dat. Die dingen zijn bijna huis aan huis bezorgd. Dat zou onze nieuwe munt worden. Maar dat werd later de euro. Vandaar dat dat ding niet beschadigd is. 't Is nooit gebruikt.

MEVROUW BENINK: Jij kunt me de "hak violen", ik ga eerst eens verder informeren, ik vertrouw je zo ver als ik je zie!

ALFONS: Ik kan veel Mevrouw Benink, maar vertrouwen kan ik je niet geven. *(loopt naar de deur en doet 'm open)* Ik wens je nog 'n goede morgen toe.

MEVROUW BENINK: Wat is dat nu? Wil jij me de deur uitsmijten?

ALFONS: Poeh, jij zegt dat ik niet te vertrouwen ben. *(hatelijk)* Wat wil je dan, dat ik koffie voor je zet met 'n koekje erbij? Zo van, ga maar gezellig bij die vent zitten die jou besodemieteren wil?

MEVROUW BENINK: Foei wat ben je weer humeurig vandaag. Wat dat betreft kan ik veel beter met je zuster Bep van doen hebben. Die is recht door zee en lacht altijd. Dat is al jaren mijn beste vriendin.

ALFONS: Ik humeurig? Moet je eens horen wat jij er allemaal uitkraamt.

MEVROUW BENINK: *(heeft in de gaten dat ze te ver is gegaan)* Je moet dat niet allemaal zo letterlijk nemen, Alfons.

ALFONS: Hoe moet ik dat dan opvatten? Ik ben 'n lelijke zwans, maar verder val ik nog wel mee.

MEVROUW BENINK: *(geeft met moeite toe)* Nu ja, sorry dan maar.

ALFONS: Das lekker makkelijk. Sorry en dan moet ik alles als 'n natte hond van me afschudden!

MEVROUW BENINK: Nu ja, 't spijt me.

ALFONS: Spijt, daar heb je wat aan. Spijt is verstand wat te laat komt.

MEVROUW BENINK: Laten we er maar over ophouden. *(pakt de munt uit de zak haalt 'm uit de zakdoek en legt 'm op de balie)* Hier, hou maar.

ALFONS: Nee Mevrouw Benink, ik hoef dat ding niet.

WENDY: *(komt op via de voordeur die Alfons nog steeds open houdt)* Zo, speel jij voor Japie de portier? *(gaat naar binnen)*

ALFONS: Nee, voor uitsmijter, Mevrouw Benink wil er uit. Dus ik denk laat ik effen galant zijn.

MEVROUW BENINK: *(loopt naar de deur toe)*

ALFONS: Zeg je vergeet wat.

MEVROUW BENINK: Ik heb je toch gezegd dat ik 'm niet meer wil hebben. *(ze loopt naar buiten)*

ALFONS: *(Alfons loopt gauw naar de balie en grijpt de munt en smijt 'm naar buiten)* Hier, nu issie nog twee en 'n halve euro waard. *(hij doet de deur weer dicht)* Zo die komt voorlopig niet terug.

WENDY: *(spottend)* Ik zie 't al. Jij doet aan klantenbinding!

ALFONS: Van dat mens krijg ik 'n sik!

WENDY: Heeft ze op je lange tenen getrapt?

ALFONS: Och die oude mopperpot heeft altijd wat te zeiken. Ze zegt dat ik haar besodemieter en dat neem ik niet.

WENDY: Ja broertje lief, dat heb je als je in de handel gaat. "n Handelaar staat niet in de eerste plaats als eerlijk te boek. "n Eerlijke handelaar is altijd ook 'n arme handelaar.

ALFONS: Wil jij soms zeggen dat ik in 't geld zwem?

WENDY: Nee, maar de voeten kun je er je wel in wassen.

ALFONS: Zullen we hier gaan zitten? *(wijst naar de tafel)*

WENDY: Is dat wel handig? Als er volk komt dan kunnen ze zo mee praten.

ALFONS: Maandagmorgen is er meestal niks te doen. En als er een komt dan kunnen we altijd nog over 't weer beginnen.

WENDY: Hoe moet ik dat doen dan? De deur gaat open en ik zeg: "Mooi weertje hè Alfons".

ALFONS: Je kunt ook zeggen: "Weer of geen weer,... ..wij doen 't weer".

WENDY: Wat doen we weer?

ALFONS: Vergaderen over pa.

WENDY: Daar moet nog wel 't een en ander over gezegd worden.

ALFONS: Zo is dat, daar is het laatste woord nog niet over gevallen.

WENDY: Ik denk ik kom maar iets vroeger dan kunnen we nog wat bepraten.

ALFONS: Dat is mooi. 't Gaat niet goed dat kan ik je wel vertellen. Ze willen hem daar wegpesten.

WENDY: Denk jij dat?

ALFONS: Ik vertrouw ze voor geen cent. Bep loopt daar altijd met zo'n gemaakt glimlachje maar help haar drukken en Jozef kun je ook niet begroten. Ik hoor uit zijn klantenkring ook steeds vaker dat hij met de vork schrijft.

WENDY: Daar geloof ik niks van. Hoe kun je dat in 'n schilderswinkel. Je loopt toch meteen tegen de lamp.

ALFONS: Nee dat moeten ze 'm lappen met lui die daar 'n rekening hebben lopen. En de uren die ze schrijven moeten ook lang niet altijd kloppen.

WENDY: Ze kunnen zo toch ook genoeg verdienen. Met de huur die ze aan pa betalen kun je amper een kip in leven houden.

ALFONS: Pa betaalt nog meer aan verzekering en belasting dan dat hij beurt.

WENDY: Ik heb hem ook wel eens gezegd dat hij de huur moet verhogen. Dan zegt hij, Bep en Jozef moeten ook leven.

ALFONS: Daar heb ik nog niet zo veel moeite mee. Dat moet hij zelf weten, maar er zijn te veel dingen die niet kloppen.

WENDY: Soms weet ik niet meer wie ik vertrouwen moet. Pa vertelt soms dingen, dan denk ik bij me zelf: "Dat kan toch niet waar zijn". Laatst zei hij dat er 's nachts regelmatig bij hem op de ruit wordt geklopt en als hij gaat kijken, is er niemand.

ALFONS: Ik vroeg hem waarom dat hij 't raampje van de wc met touw dicht heeft gemaakt. Toen zei hij dat dat ding 's nachts spontaan begint te kleppen. Ik heb er niet veel op gezegd, maar dat bestaat toch niet? Zouden ze hem werkelijk zo terroriseren?

WENDY: Wij gaan er altijd vanuit dat 't niet zo erg is, maar als 't allemaal wel waar is dan kunnen we ons zelf wel voor de kop slaan.

ALFONS: En dat doet zeer.

WENDY: Maar aan de andere kant, hij heeft ze binnen gehaald of ze Jezus waren.

ALFONS: De hele voorraad die in 't magazijn stond heeft hij ze geschonken.

WENDY: Aan de winkel heeft hij nog 't een en ander laten verbouwen. Dat heeft hij ook allemaal uit eigen zak betaald.

ALFONS: En toen jij 't schildersbedrijf over wilde nemen kon er helemaal niks.

WENDY: Och toe maar, dat is al meer dan twintig jaar geleden. Daar wil ik 't nu niet meer over hebben.

ALFONS: Wel ja, buurman Janssen zegt altijd: "Als je je de kaas van 't brood laat eten, eet je heel je leven droog brood".

WENDY: Ik red me toch.

ALFONS: Anders kun je je altijd nog laten redden door 't Leger des Heils.

WENDY: We kunnen 't altijd wel over 't verleden hebben, maar daar kom je geen steek verder mee. Wat gebeurd is, daar kun

je niks meer aan veranderen. Wat er nog komt, daar kunnen we misschien nog wat aan doen.

ALFONS: Wat er nog komt heb ik hier liggen, een brief van de familie van der Steen. *(pakt de brief)*

WENDY: Ook al zoiets raars. Wie schrijft er nu 'n brief naar iemand die in 't zelfde pand woont?

ALFONS: Tja, het is een bijzonder stelletje.

WENDY: Wanneer heeft pa die brief eigenlijk gekregen?

ALFONS: *(kijkt in de brief)* Vandaag precies 6 weken geleden.

WENDY: En sinds wanneer weet jij er van?

ALFONS: Pas 'n paar dagen.

WENDY: En jij zei aan de telefoon dat dit niet de eerste brief is.

ALFONS: Nee, hij krijgt de laatste tijd wel vaker van dit soort brieven onder de deur door geschoven.

WENDY: Ik kan 't haast niet geloven. Dat doe je toch niet. Of zou hij ze zelf schrijven?

ALFONS: Nee Wendy, dit heeft pa niet geschreven. *(haalt de brief uit de enveloppe en geeft 'm aan Wendy)* Lees maar eens. *(jij ziet Josje langs 't raam komen. Ze heeft 'n namaak oud hobbelpaard bij zich, Alfons geërgerd)* Hè, dat zul je nu altijd zien. Normaal komt er geen mens op maandagmorgen.

WENDY: Dat hoor je niet vaak, 'n handelaar die er een hekel aan heeft dat er klanten in zijn winkel komen. Ik ga wel even met die brief naar achteren. Dan kan ik 'm daar op mijn dooie gemak lezen. *(gaat af)*

JOSJE: *(praat heel bekakt)* Goedemorgen Alfons.

ALFONS: Dag Mevrouw Klein Penning. Jij bent er vroeg bij vandaag.

JOSJE: Luister even, ik heb onnoemelijk veel haast. Kun je mij ook snel even vertellen wat dit waard is.

ALFONS: Dan zal ik eerst even moeten kijken.

JOSJE: Het is echt antiek. Ik heb het al wel twintig jaar op de zolder staan.

ALFONS: *(bekijkt 't ding en zegt cynisch)* Dan zou ik 'm maar weer terug zetten als ik jou was.

JOSJE: Maar ik heb dringend wat geld nodig. Ik heb geld uitgeleend en nu zit ik zelf omhoog.

ALFONS: Das niet zo handig.

JOSJE: Als ik het geld terug krijg en weer goed in de slappe was zit, haal ik het hobbelpaard weer op.

ALFONS: Hoeveel heb je nodig dan?

JOSJE: Met een paar honderd euro ben ik even uit de sores.

ALFONS: Ja, ja, dat zal wel, maar ik vrees dat 't ding niet meer waard is dan 'n paar tientjes.

JOSJE: Kom op zeg! Dat geloof ik niet. Het is echt een heel oud ding.

ALFONS: *(bedoelt Josje)* Ik ken wel meer oude dingen die ook geen cent waard zijn.

JOSJE: Als je me nu een paar honderd euro geeft, dan laat ik het paard hier en kom ik het volgende maand weer ophalen. Dan heb ik mijn geld wel terug.

ALFONS: *(kijkt onder 't paard)* Made in China. Een echt antiek paard helemaal uit China. Daar zal Dzjengis Khan al wel op gehobbeld hebben.

JOSJE: Maar je krijgt het geld terug hoor. Je hebt mijn erewoord.

ALFONS: Ja, ja, je erewoord. Dat zal ik wel op zolder leggen bij de rest van de onbegrijpelijke stukken. Daar heb ik ook 'n hoefijzer liggen. Dat is ook 'n héél apart verhaal.

JOSJE: Wat kan er nu voor 'n verhaal aan een hoefijzer zitten.

ALFONS: Dat ding brengt ongeluk. Door dat hoefijzer is 'n hele muur ingestort.

JOSJE: Nou dat lijkt me sterk. Ik heb wel eens gehoord dat je een hoefijzer met de open kant naar boven aan de muur moet hangen. Dan kan het geluk er zo invallen.

ALFONS: Dat had die man ook wel gedaan, maar toch is de hele muur ingestort.

JOSJE: Maar hoe is dat dan mogelijk, zo zwaar is zo'n ding toch niet?

ALFONS: Nee, dat hoefijzer viel nog wel mee, maar hij was vergeten 't paard eraf te halen.

JOSJE: *(lacht uitbundig om zijn grapje)* Alfons, wat ben jij geestig, maar daardoor ben ik nog niet uit de misère. Vertel, wat wil je er voor geven.

ALFONS: Verder dan twee tientjes kan ik echt niet gaan.

JOSJE: *('n beetje in paniek)* Daar kan ik niets mee. Ik heb echt meer nodig.

ALFONS: Dan moet je twee straten verderop zijn.

JOSJE: Hoe bedoel je?

ALFONS: Daar zit de bank. Die kunnen misschien nog wat voor je doen.

JOSJE: Maar kun jij me dat geld niet zolang geven?

ALFONS: Geven? "Daar gaat de beste koe van droog staan", zei boer Piet. Nee daar kan ik niet aan beginnen.

JOSJE: Een oud spreekwoord zegt: “Wie geeft wat hij heeft is waard dat hij leeft”.

ALFONS: Dat hebben ze mij iets anders geleerd. Mijn opa zei altijd: “Wie geeft wat hij heeft, heeft werk dat hij leeft”.

JOSJE: *(doet haar ring af)* En deze dan, het is 18 karaats goud.

ALFONS: *(bekijkt de ring van alle kanten)* Ja, 18 karaats dat zou nog kunnen, maar geen goud. 't Spijt me voor jou maar dat ding is kitsch.

JOSJE: *(verbouwereerd)* Dat meen je niet, die heb ik van Henk Vriezen gekregen. Wat 'n rotstreek. Hij zei dat het puur goud is en dat ik dat ook dubbel en dwars waard ben.

ALFONS: Van Henkie Vriezen? Als je daar rijk van wordt, dan word je nooit meer arm. Wat je van hem krijgt, kun je wel op 'n suikerlepel houden.

JOSJE: *(begint 'n beetje avances te tonen en lonkt naar Alfons)* Kunnen we dan geen deal sluiten?

ALFONS: *(krijgt 't Spaans benauwd)* Hoe bedoel jij dat, Mevrouw Klein Penning?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto